

njemu počitku. Sijajen je bil ta sprevod, vreden velikega moza. Velikanska cerkev Sv. Križa je postala za polovico pretesna, da bi vsprejela vse častilce Fröhlichove. Po opravljenih molitvah za pokojnika je govoril vlč. g. dekan rogaški, J. Tombah, o vrlinah Fröhlichovih. Ne da ga hvali, ampak, da ga posnemamo, je pokazal, kako da pokojnika dičijo poglobitve dejanske čednosti: modrost, pravičnost, srčnost, zmernost. — Potem je vodil sprevod, obdan od 30 sobratov hrvaške in štajarske duhovščine, preč. g. častni kanonik Hajšek k Sv. Trojici, kjer se je v solzah položilo v grob trudno telo pokojnika k večnemu počitku. Da, naj le počiva njegovo telo, a njegov duh naj vedno drami daleč okrog slovenski rod in ga opominja, da se zaveda, da se ljubi, kakor ga je ljubil nepozabljivi A. Fröhlich!

Gospodarske stvari.

Oskrbovanje ubogih.

Nova postava o oskrbovanju ubogih nalaga občinam bremena, katerih nositi jim sčasoma ne bo mogoče. Tisti gospod v Gradcu, ki je predlagal ustanovitev krajnih ubožnih svetov, je baje rekel, da kaj tako izvrstnega še ni nikjer na Avstrijskem, kakor je upeljava ubožnih svetov na Štajarskem. Mi bi pa ravno nasprotno znali trditi.

Krščanska in človekoljubna dolžnost je, da se ubogih usmilimo ter jim pomagamo; a če preiskujemo vzrok ubožstva, najdemo večinoma, da je to nemarnost, zapravljivost, pijančevanje in razuzdano življenje zakrivilo. Seveda so tudi izjeme. Poglejmo si naše ubožce natančneje!

Nahajajo se siromaški v občini, ki niso pri zdravej pameti, imenujejo se hebeci. Takih je malo, a preživijo jih občani lahko, dajajoč Dalje so ubožci, ki so morda sami zapravili svoje imetje ali pa na drug način, ne po lastni krivdi prišli na beraško palico, a živeli so vedno v domači občini. So tudi stari ljudje, ki so ves čas svojega življenja služili pri domačih posestnikih, a ker niso več zmožni, da bi si svoj kruh služili, primorani so prosjati. Vse te ubožce občani lahko preživijo, ne da bi stroške za to občutili, a tudi radi jih obdarijo, vedoč, da so svoje telesne moči v domačem kraju izgubili.

A veliko več nadlog in stroškov pa narejajo občinam tisti ubogi, ki so že v mladosti bodisi kot rokodelci, dninarji, hlapci ali deklet sli v nemške kraje v službo. V teh krajih imajo več zaslužka kot doma; ako je že eden iz ene občine kje v taki službi, piše in nagovarja tudi drugim, da gredo tja, kjer jim »boljše gre« nego doma. Nemci imajo radi naša družinčeta, ker so večinoma bolj delavni in z manjšim zadovoljni, nego njihovi ljudje. Tudi v fabrike zahajajo naši fantje in dekleta, tam služijo po 80 kr. do 1 fl. 20 kr. in še več na dan, kar seveda doma ni mogoče. To jih zapeljuje.

Posledice tega pa so večinoma za nje in za domače občine prav žalostne. Res, da imajo v tujini večji zaslužek nego doma, a imajo pa tudi mnogo več priložnosti, da prisluženi denar zapravljajo. V slabih družbah navadijo se radi prehitro k razuzdanemu življenju, česar bi se v domačem kraju že zaradi tega tako hitro ne poprijeli, ker bi se sramovali pred svojimi stariši, učitelji in duhovniki. V tujih krajih pa so »samisvoji«, nikogar ni, kdor bi jih svaril, opominjal, ter jim svetoval. Mladenci zapravljajo prisluženi denar, svoje telesne in z razuzdanim življenjem tudi svoje dušne moči. Le prehitro vporabijo svoje telesne moči, prezgodaj bolehalo, večkrat tudi na ostudnih boleznih, iz bolnišnic jih priženejo pogostoma v domačo občino ali oddajo v hiralnico, in pristojna občina pa — plačuj! Nekateri se zopet v tujih krajih oženijo, dobijo kopico otrok, do-

bijo podporo od dotičnih ubožnih svetov, seveda na račun pristojne občine. Umrje oče, pa pošljejo ženo in otroke v domačo občino na oskrbovanje.

Tudi dekleta pogostoma npravno ponesrečijo. V fabrikah ali pa v mestnih službah dobijo dobro plačo, začno se gizdavo oblačiti, in ako pride taka »frajla« v domoči kraj, čudijo se ji domača dekleta, kako je »nobel«, a ona jim opisuje veselo in gmotno življenje v drugih krajih ter jih zapeljuje, da tudi zapusté domačo vas. Kakor sem že omenil zgoraj o mladeničih, toliko nevarneje je za dekleta v tujih krajih, kjer so brez pravega nadzorstva, kjer so h koncu mnogokrat žrtev zapeljivosti. Postanejo matere, imajoče samo otroka, in — že za porodne stroške pišejo v pristojno občino. Ako mlada mati ozdravi, gre v druge kraje v službo, ne brigajoč se za otroka, a za oskrbovanje tega mora zopet domača občina skrbeti.

To so posledice iskanja službe v drugih krajih, to nalaga občinam pretežka bremena! V naših krajih še dostikrat pomanjkuje delavnih moči, živeti se še dá, ako tudi zmernije nego drugod. — Slišal sem enkrat capina, ki so ga pritirali v domači kraj, ki je rekel, da s slovenskim jezikom ne pride dalje kot do Maribora. No, zakaj pa greš dalje? Mlad, zdrav in močen odide, a vrne se pohabljen na telesu in duši, na škodo in nadlogo domače občine. Sicer imamo novo postavo o domovinski pravici, vendar naj deželni zbor sklene postavo gledé ubožcev, ki bode ustrezala našim že itak ubogim občinam!

Sejmi. Dne 29. jan. v Št. Juriju ob Taboru in v Poličanah (za svinje.) Dne 31. jan. v Vojniku in Dobovi. Dne 1. febr. v Jurklostru in Radgoni. Dne 3. febr. pri Sv. Jakobu pod Kalobjem, na Zelenem Travniku, v Lučanah, pri Sv. Juriju ob Ščavnici, v Jarenini, na Spod. Polskavi, na Bregu pri Ptuj (za svinje), v Imenem (za svinje) in (za svinje.)

Dopisi.

Iz ptujskega okraja. (Dež. zbor štajarski in lovska postava.) Deželni zbor je v Gradcu zbran in ima rešiti razne, tudi za gospodarje važne stvari. Kakor je razvidno iz časnikov, izdelal je deželni odbor neki načrt, po katerem se naj lovska postava prenaredi. Ta načrt našim potrebam nikakor ne zadostuje niti gledé lova na zajce, niti gledé lova na fazane.

Kar nam ta načrt dovoljuje, je dosti premalo, da bi se sadonosniki, polja in vinogradi obvarovali škode po imenovani divjačini. Ali kakor navadno, tako tudi tokrat vse slovenske občine spijo in dremlejo in nobena se dosihdob ni obrnila do deželnega zbora štajarskega s kako pritožbo ali prošnjo gledé lovske postave.

Ker dve zimi ni bilo velike škode po divjačini, so občine že pozabile, koliko škode so imeli posestniki prejšnja leta. Zatorej bi bilo potrebno, da se vse občine obrnejo do deželnega zbora in terjajo temeljito premembo lovske postave.

Take prošnje se lahko napravijo prav kratke pri županih, ne potrebujejo nobenega koleka, morajo biti naslovljene na deželni zbor štajarski in se poslati kateremu izmed poslancev, da jih na pristojnem mestu izroči.

Ako se naše občine ne bodo resno potegovala za premembo lovske postave, se ne bode spet nič zgodilo, ker imajo veliki posestniki ali grajščaki, potem zastopniki mest in trgov ter trgovinskih zbornic v deželnem zboru štajarskem večino. Le če bi vse občine pritiskale, je mogoče, da se kaj doseže od strani naših maloštevilnih zastopnikov.

Iz kozjanskega okraja. (Bela žena) nikoli ne praznuje, tudi v nedeljo ne. Pokosila je namreč ono nedeljo v Polju pri

Kozjem Apolonijo Presker, vrlo ženo, bogoljubno mater, ki je vzgojila štiri vrle sinove in dve vzgledni hčeri. Jeden njenih sinov je kaplan v Šostanju, drugi je okrajni sodnik v Ormožu, dr. Presker, tretji je občinski tajnik na Teharjih, četrti pa je vzgleden in skrben gospodar na rojstnem domu. Tudi hčerki sta z vsem preskrbljeni. Dala je draga ranjka Bogu, kar je božjega in cesarju, kar je cesarjevega. Ko je tako vse svoje z vsem preskrbela, zatisnila je trudne oči in legla k počitku. Blago ranjko je spremljala na zadnji poti velika množica vernega ljudstva ter pet duhovnikov, med njimi si videl celo zlato-mašnika preč. g. kanonika in dekana kozjanskega. Pogreb je vodil lastni sin pokojne, č. g. Karol Presker, ki je opravil tudi zanjo slovesno črno sv. mašo. Pred štirimi leti je polnila največja radost srce blage matere, ko je vsa srečna zrla na svojega sina, ko je daroval prvo sv. mašo. Nepopisno veselje je navdajalo tudi srce dobrega sina-novomašnika, in sedaj si briše tisti sin pri tistem oltarju solze grenke žalosti, ker mašuje za rajno mater, ki naj v miru počiva!

Čudni so božji sklepi! Drugi dan so delali v grob drugo mater, katero je tudi pokopal sin-duhovnik! Ta ranjka se je zvala Mica Vračun iz Koprivnice in sin njen je č. g. Fr. Vračun, župnik pri sv. Miklavžu blizu Slov.-Gradca. Pretresljivo je bilo slišati, ko so č. g. župnik Prešeren ob odprtem grobu jemali od ranjke slovo ter omenili: Pred 15 leti je ravno ob tem odprtem grobu jokala udova za svojim možem, ta udova katero bomo sedaj položili v možev grob. Tesno združena sta bila v življenju, združeni sta njuni telesi v grobu, združeni pa sta gotovo tudi njuni duši v nebesih. — S Koprivnice se napoti bela žena na najvišje mesto visokega Veternika v kozjanski župniji. Oj, smrt, da nikomur ne prizanesesh! Neusmiljeno si izvila, iztrgala iz rok prežalnih starišev najljubšo ter najstarejšo hčerko, najstarejšo Miciko Kunej. Ono nedeljo je spremljala nenavadno pridno Miciko dolga vrsta součenk in součencev na zadnji poti. Omilujemo očeta Fr. Kuneja, obč. predstojnika na Veterniku, zlasti za to, ker mu je ta zima pobrala že drugega otroka.

Iz Čadrama. (Naše lansko društveno delovanje.) V 3. štev. Vašega cenjenega lista se je 1897 poročalo, da smo že dne 16. jan. naročili vsled velikodušne obljube našega mil. gosp. knezoškofa in pokrovitelja naše cerkvene stavbe 12 oken v Inomestu, ki stanejo z mrežami vred 7500 fl. To delo se je naročilo do konca avgusta, ker smo menili, da bodo zidarji v teku starih mesecev vsi cerkev pokrili, obokali in znotraj ometali in se bodo potem okna že vstaviti mogla. Imenovana tvrdka je naročilo sicer točno dovršila, a mi žalibog nismo z delom dovolj napredovali, in okna smo morali v zabojih shraniti do maja 1898.

Lani meseca maja so zidarji delo zopet začeli in so najprej cerkveno zidovje dozdali, potem so velike in male pase za oboke napravili in ko smo avgusta že cerkveno ladjo deloma z domačim kamenjem, deloma s črno impregnirano opeko pokrili, se je potem tudi cerkev obokala. Cela cerkev bo imela 6 kupel, 3 večje in 3 manjše, ki so zdaj že vse razun one nad pevskim korom dokončane. Zvonik naše cerkve bo primeren drugi stavbi, lep in veličasten in je zidovje njegovo 34 m visočine se tudi dodelalo in ako bi nam zima še bila 14 dni prizanesla, bil bi tudi pokrit, ker imamo vse zato pripravljeno. Njegova streha bo s križem vred imela do 24 m visočine. Pri velikih vratih bodeta stala dva mogočna stebra iz rezanega kamena, nad vrati pa lepa angelska glava in nad tisto v posebni doblini blizu 3 m visoka podoba sv. Janeza Krst. Sploh se mora reči, da bo vse kazalo veličastvo naše nove hiše božje.

In lahko, da se bo nekaterim neverjetno zdelo, in vendar že naši gotovi stroški zdaj presegajo 30.600 fl., dolgovi pa blizu 20.000 fl.

in zdaj še nimamo ni jednega oltarja, ne prižnice, ne orgelj, ne zvonjenja in drugega znotranjega kinča, za kar nam še novih 30.000 fl. ne bo preveliko. A z božjo pomočjo in društvenikov darežljivostjo hočemo v tekočem letu naprej delati tako, da bomo v spomin 50letnega vladanja našega svetlega cesarja že slovesno posvečenje cerkve imeli tako imenovano čadramsko nedeljo. —

Naše katol. polit. in narodno gospodarsko društvo »Sloga« je lani tudi marljivo delovalo in se je posebno po prizadevanju gosp. tajnika število društvenikov podvojilo. Dne 21. nov. se je tudi društvenikom v občnem zboru po gosp. predsedniku razložilo, kakšen namen daje imel kmetovalski shod dne 14. nov. na Dunaju in kateri so bili njegovi sklepi. Na sv. Štefana dan pa je bilo okoli 200 poslušalcev se zbralo poslušati g. dr. J. Vošnjaka, kateri je v prav poljudni besedi kazal, kakšno da bodi obnašanje pravega katoliškega narodnjaka. Tudi preč. g. kanonik Hajšek je navzočim iz lastne skušnje dolgih potovanj pokazal, kako Slovenec križem sveta brate najde in se s tistimi lahko razume. Jalovo je torej trjenje, češ, da se z nemščino najdalje pride.

Pri tem zboru se je sklenilo, da se za leto 1898. naročita za naše društvo 2 »Slov. Gospodarja«, »Kmetovalec«, 2 »Domoljuba«, »Slov. list«, »Glasnik«, »Mir« in »Domovina«. Gotovo dovolj za naše potrebe in ako bi vsi gospodarji vsaj par teh listov skrbno prebirali, gotovo da bodo začeli sebe in svojo domovino ljubiti in za dosego njenih pravic se truditi. Potem bomo svojim nasprotnikom lahko pogumno rekli: »Mi vstajamo, in vas je strah!«

Od nemške meje. (Novoletne želje.) (Konec.) Še nekaj ne bo smelo prezreti bralno društvo, skrb za revne otroke. Otroci imajo daleč semkaj v šolo po zimi. Huda je zanje, da morajo prebiti ves dan ob trdem kruhu. Da se omogoči takim otrokom kaka juha opoldne, o tem bo moralo tudi ukrepati društvo. Ako se mu posreči kaj takšnega, jela se bo kmalu prazniti šulvereinska šola. Ta ima dosti revnih slovenskih otrok. Stariši imajo pač radi otroke, dosti jim ne morejo dati, pa jih pošljejo tja, kjer kaj dobijo. Zavedni pa tudi niso toliko, da bi spoznali, da je to vse graje vredno dejanje za kos kruha, za kos obleke prodati lastnega otroka. Za to smelo trdim, šulvereinka ne bi dobila nobenega slovenskega otroka, da imamo tukaj kakšno zalogo knjig, obleke, že celo, da imamo tukaj kakšno kuhinjo. Širno polje za delovanje se odpira tukaj slovenskim rodoljubom. Pa upam tudi, drugi slovenski rodoljubi nas ne bodo podili, ako jih bomo prišli nadlegovat za slovenske otroke ob meji.

Ali kaj, da še ni naštetu vse delo, katero čaka tukajšnje društvo v tem letu. Tudi viničarji so Slovenci. Ali jako žalostna je z njimi! Zelo, zelo umestna bi bila organizacija viničarjev. Koliko Slovencev se bi pač rešilo tem potom! — Iz vsega je razvidno, dela bodo imeli tukajšnji rodoljubi v novem letu čez in čez. Bog blagoslovi njihov trud, da bo prav uspešen! O uspehu bodo izvedeli čitatelji »Slov. Gosp.« od časa do časa.

Iz ptujske okolice. (Slov. pek.) Pred 4 tedni je Borov Luka prav dobro priporočal slov. kmetu, kam naj gre na Ptuj kupovat blaga, kam papirja, po katerega zdravnika naj pohiti, če je treba itd. Nazadnje mu je bilo žal, da ni našel nobenega slov. peka. Iz te zadrege ti prav rad pomagam, dragi Luka! Po kruh in žemljo si hodimo od danes naprej h g. Lužar-ju, peku pri dravskem mostu. Ta mož je Slovenec, je ud čitalnice, torej zasluži, da ga podpiramo!

Še nekaj moram omeniti. Pred par dnevi mi je pravil neki kmet iz Hlaponjec, da je nakupil vse za gostijo potrebne reči — namreč blago za obleko — pri g. Nemcu in da mu je ta gospod prav dobro postregel. Ker se pri takšnih prilikah navadno pusti precej denarja v mestu, svetujem vsem, naj kupujejo pri našem slov. trgovcu, ne pa pri nasprot-

nikih, ki ubogega kmeta zasmehujejo, kadar so ga pošteno opeharili. Svoji k svojim!

Od Nove Štife pri Gornjem gradu. (Društvena vest.) Dne 9. jan. je imelo naše »Kmetijsko in bralno društvo« glavno zborovanje. Pred otvoritjo zborovanja pozdravi načelnik, g. učitelj Iv. Kelc, prisrčno in navzočnike spominja k zloznemu delovanju in pridobivanju novih udov. Spominja se 50letnice slavnega vladanja našega premilega vladarja ter biserne maše sv. očeta z željo, da bi ju Vsemogočni ohranil do skrajne meje človeškega življenja; na kar so vsi navzočniki navdušeno vskliknili: Živio!

Nato se je vršila volitev novega odbora in izvoljeni so bili sledeči gg.: Ivan Kelc, učitelj, predsednikom; Anton Trepel, posestnik v Tiroseku, namestnikom; Anton Matjaž, veleposestnik v Tiroseku, blagajnikom; France Rajh, posestnik v Šmiklavžu, tajnikom in Aleš Žerovnik, kovski mojster in posestnik v Steingruben, oskrbnikom. Gosp. načelnik se zahvaljuje za zopet mu izkazano čast, obljubljuje storiti vse za provspah društva ter vabi odbornike, da blagovolijo po svojih močeh prav zdatno podpirati v povzdigo omike in gospodarstva našega kmečkega ljudstva.

Ob enem si usojam na blage dobrotnike našega ubogega kmečkega ljudstva staviti prošnjo, naj blagovolijo naše novo društvo na kak že bodi način ali s pošiljativjo primernih knjig in prečitanih časopisov ali z denarnimi zneski osobito v začetku podpirati. Imena p. n. darovateljev bodo objavljena. Naše ljudstvo Vam bode hvaležno!

Razne stvari.

Domače.

(Pastirski list) s postnim naročilom za letošnje leto je v nemškem jeziku že dotiskan, ter obsega tri pole, v slovenskem jeziku pa se tiska te dni. V vznesenih besedah razlagajo letos naš mil. knezoškoč češčenje sv. angeljev in svojega patrona sv. Mihaela, ki je tudi zaščitnik sv. katoliške cerkve.

(Slava Jarenini!) Od nekdanj odločno katoliška in narodna jareninska župnija ima zdaj že petdeset naročnikov »Slov. Gospodarja«. Slava! Na vsem Spodnjem Stajaru nima para. Domoljubna hvala pa tudi č. g. provizorju Fr. Gomilšaku, ki je našemu listu toliko naročnikov pridobil! Naj bi našel veliko posnemovalcev!

(Državni zbor) se skliče na Dunaj koncem meseca februarja ali začetkom marca, naj se sprava na Češkem doseže ali ne. Ako pa državni zbor ne bode mogel zborovati, se boja takoj razpusti in se razpišejo nove volitve. Ali smo štajarski Slovenci pripravljeni? Dosedanjih mandatov ne moremo nobenega zgubiti, pač pa morajo vrli dosednji štirje poslanci biti zopet sijajno izvoljeni in pridobiti moramo celjsko mestno skupino! Vsak okraj mora imeti svoje slov. politično društvo! Tako smo klicali lani po državnih volitvah; ali slov. katol. društvo se je ustanovilo samo v vranskem in kozjanskem okraju. Doklej pa se bo spalo po onih okrajih, kjer ni nobenega slov. političnega društva?

(V občini Št. Peter v Savinjski dolini) je nemškemu županu Lenku v soboto, dne 22. jan. za vselej odklenalo. V tretjem razredu so Slovenci zmagali s 86 glasovi proti šestim nemškutarskim, v drugem in prvem pa enoglasno. Živelci slov. možje! Vsa čast pa tudi g. dr. Ivanu Dečku, ki je teden dni poprej volilce na shodu poučil in za slovenstvo navdušil!

(Slovstvo.) Nujno priporočamo vsem slov. razumnikom, gimnazijskim in vseučiliškim dijakom izvrstno knjižico »Cvetje s polja modroslovskega«; spisal dr. Fr. Lampe. Stane po pošti samo 65 kr. ter se dobi pri upravnistvu »Dom in sveta« v Ljubljani. Vsak naj to knjižico preštudira in naj se zavzame za pravo modroslovje, in liberalca ne bo

med Slovenci nobenega več! — Ob enem priporočamo knjižico »Zgodovina župnij v dekaniji Kranj«. Spisal Jož. Lavtizar. Prvi zvezek »Kranj« stane samo 30 kr.

(»Bauernwille«.) Ta nemškoliberalni list se letos vsiljuje po Spodnjem Stajaru skoro vsem krčmarjem in sploh obrtnikom. Proč s to nesnago! Kdor ta list dobi, naj svoj naslov prečrta in zapiše na zavitek besedo »Nazaj« ter ga naj vrne pošti. Ta »Bauernwille« ne razlaga kmečke volje, ampak so kmečke vile, ki se hočejo v srce zabosti krščanskim kmetom.

(Mariborski mestni zastop) nobeno leto ne sme pozabiti »šulvereina« ali »südmarke«. Poslednjemu, nam Slovincem toli sovražnemu društvu je v zadnji seji podaril sto kron. Ali kaj briga to mestne očete, da so s tem zopet hudo razžalili mariborske Slovence! Naj bi rajši štedili! Mariborsko mesto ima že nad jeden milijon gold. dolga, zdaj pa nameravajo mestni očete na posodo vzeti še kar tri milijone! Res liberalno gospodarstvo!

(Mariborska nemška »sparkasa«) je z novim letom, kakor smo to že večkrat poročali, znižala obresti, in plačuje na leto od sto gold. samo 3 gld. 75 kr. obresti. Ali rentni davek res toliko znaša? Ne! Nekdo je izračunal, da »sparkasa« pri 10.000 gld. profitira na leto 19 gold. Zato pa vlagajte rajši svoj denar v slov. posojilnice ali v južnoštajersko hranilnico v Celju ali pa v ljubljansko! Z našim denarjem se prusaki ne smejo mastiti!

(Nova finančna straža) se je ustanovila z novim letom v Leskovcu pri Ptuj; trije financarji morajo oskrbovati 46 občin.

(Častno občanstvo.) Odbor občine Stari trg pri Slov. Gradcu je v seji dne 2. januarja imenoval častnim občanom vlč. g. Ant. Šlanderja, dekana in župnika v Starem trgu, zaradi njegovih velikih zaslug za občino.

(Iz Sesterž pri Majšbergu) se nam poroča, da je okrajni zastop prijavil dobiti 200 gld., da se popravi občinska cesta iz Sesterž do Škol. Sesteržani so za to prav hvaležni ter želijo, naj se ta cesta vsprejme za okrajno cesto II. vrste.

(Uboj.) Na Bregu tik Ptuja je ubil neki malopridnež pred Strašilovo »šnopsarijo« Ferdinanda Kropfa, kmečkega sina iz Gornjega Hajdina. Ubijalca so takoj prijeli ter deli pod ključ. Zopet dokaz, kaj povzroči nesrečno žganje!

(Posnemanja vredno.) Občinski odbor hajdinski je sklenil v seji dne 30. decembra na predlog odbornika Jurija Šrafela pokazati hrbet Germanu Viljemu Blanku, knjigotržcu na Ptuj, ter zanaprej kupovati vse za občino potrebne tiskovine pri narodnem trgovcu Peteršiču. Tudi krajni šolski svet hajdinski ne bode delj podpiral Blankeja.

(Umrli) je v Spodnji Šiški pri Ljubljani č. g. Mihael Znidar, vpokojeni župnik zreški, v 59. letu svoje dobe. — Na Gomilškem pa je pri svojih starših umrl č. g. Iv. Cukala, bogoslovec II. leta. Naj v miru počivata!

(Umrli je v Gradcu) dne 17. jan. v 83. letu svoje dobe gospa Henrijeta baronovka pl. Werner, udova c. kr. tajnega svetovalca in posestnica graščine ormoške. R. I. P.

(Prosimo za dvojezične poštne pečate!) Visoko c. kr. trgovinsko ministerstvo je na prošnjo občine Griže po posvetovanju blagega gospoda poslanca viteza Berks-a dovolilo tamkajšnji c. kr. pošti dvojezični uradni pečat.

(Pretilno pismo) je prejelo v soboto županstvo v Mozirju; zlobna roka žuga ob hudem vetru v trgu zanetiti. Uzrok je baje pretrdo ravnanje z delavci. Skrivnostno pismo je pisala izurjena roka. Nič se ne ve, odkod izvira ta hudobna grožnja. Ali je za Mozirje zdaj doba brezimnih pisem?

(Požar.) Zvečer dne 22. jan. je nepoznan zlobnež užgal gospodarsko poslopje Katarine Brumec v Strasgojnci pri Pragar-